

handling, som optager Bestemmelserne om de uhyknævnte Valg i Loven. Der staaer nemlig i den Deel af Udcastet, som alt er vedtagen, at Valgene til Byraadet foregaae efter Loven af 31te Marts 1860 §§ 3—8. At man istedet for denne Henvisning optager selve Valgbestemmelserne i Loven, vil der formelt Intet være til Hindrer for. Jeg haaber ikke, at den ærede Formand til 3die Behandling vil nægte, at i saa Henseende et Endringsforslag bliver tilliet . . . .

Formanden: Jeg maa dog i Anledning af denne Bemærkning allerede her udtale, at jeg maa have mig forbeholdt, naar jeg seer, hvorledes Endringsforslaget er formet, at bedømme, om det kan tages under Behandling.

Fallesen: Jeg har ikke villet berøbe den høje Formand nogen Ret, jeg har kun tilladt mig at udtale et Haab. — Det andet Forslag angaaer „det factiske Spørgsmaal“, som det ærede Medlem holdt saa meget paa. Jeg troer nu, at det er meget uheldigt at sige: „det factiske Spørgsmaal“. Et Spørgsmaal er kun factisk, fordi det er; det er ved sin Tilværelse factisk, men ikke paa anden Maade. Naar iøvrigt det ærede Medlem sagde, at den Redaction, jeg har givet, ikke var helbig, saa skal jeg, skjøndt den er bedre end Udvalgets, gjerne give ham Ret heri. Men han burde i alt Fald selv have givet en anden; det var ikke vanstelig at finde en bedre. — det skal jeg indrømme —, det kunde jo f. Ex. skee derved, at man siger — jeg kan desværre ikke finde Loven i dette Dieblis, men, saavidt jeg husker, staaer der: hvor Spørgsmaalet om det Berettigede beroer paa Afgjørelsen af factiske Spørgsmaal; — man vilde da bedre kunne sige: hvor det Berettigede beroer paa Afgjørelsen af Spørgsmaal om factiske Forhold, saa vilde man i alt Fald være sluppen ud af den Ulempe, som den ærede Ordfører omtalte. Jeg seer nu, at der i Forslaget staaer: „hvor Spørgsmaalet om det Berettigede i en Skatteansættelse beroer paa Afgjørelse af factiske Spørgsmaal.“ Jeg troer altsaa, at det her vilde være bedre at sige: „hvor det Berettigede i en Skatteansættelse

beroer paa Afgjørelse af Spørgsmaal om factiske Forhold.“

Ordføreren: Det ærede Medlem for Bornholm (Fallesen) forekommer mig virkelig at være noget omsindlig. Jeg har gjort mig Umage for at behandle min ærede Ven endog med Galanteri, og dog synes han at være bleven saa forbitret, at han har lagt mig Ord i Munden, som jeg slet ikke har brugt. Han begyndte med at sige, at det havde „behaget“ mig at høre — idet han bestandigt kaldte mig „det ærede Medlem“, hvorved han glemte, at jeg taler her som Ordfører —, at han ikke maatte leve i den Illusion, at hans Forslag absolut maatte gaae igjennem, fordi hans Navn stod paa dem. Noget Saadant har jeg ikke sagt; jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at, uagtet det ærede Medlems Forslag hidtil saa at sige alle, med god Føie, vare blevene antagne, fordi de vare Forbedringer, var det dog at gaae noget for vidt; naar man ubetinget vilde antage, at den Omstændighed, at det ærede Medlems Navn, denne vægtige Autoritet, fandtes paa et Forslag, skulde være nok til at Forslaget nødvendigvis maatte vedtages, og jeg tillod mig at tilføie i al Vædsenhed, som jeg bemærkede, at der vel kunde være nogen Tvivl om, hvorvidt et eller andet af de her stillede Forslag burde vedtages. Herre Gud, det ærede Medlem maa da ikke forlange, at man blindthen skal underkaste sig hans Dom, saaledes at man ikke tør reise den ringeste Tvivl, om hans Forslag bør antages eller ikke. Det undrer mig saameget mere, at han har taget mine Udtalelser fortrydeligt op, som han dog i Grunden selv indrømmede, at Noget af, hvad jeg tillod mig at anføre, var grundet. Dette laa i, at han hentydede til, at man til 3die Behandling maaskie kunde faae optaget disse Valgbestemmelser og derved fjerne en af de Indvendinger, som jeg havde gjort imod hans Forslag under Nr. 119. Det ærede Medlem har da formeentlig overhørt, at jeg selv sagde, at, hvis der kunde blive Spørgsmaal om at optage disse ældre Bestemmelser af Loven af 31te Marts 1860, var der Opfordring til at benytte den Udtryksmaade,